

meg: Dózsa
ayer Györgyike,
s Dezső, Geirin-
meg vagyok elé-
Dezső, Könczey
Emike, Keczer
Rausch Vilma
Redlich Ella,
Madarász Andor,
nyosan, de kelle-
b.) Kármán Ele-
Schmidt Ilona,
da Béla, Geduly
al, Unger Gyula
Sándor, Szeme-
lónás Aladár és
augusch Antal,
tván, Kopeczek
Schöffler Ottó,
éna, Pallavicini
Gyula, Jacobo-
Róbert, Unger
Belcsák Laci,
ma, Róth Dezső
Oszkár, Huti-
z Béla, Dezsán
Margit és Egon,
nil, Goldberger
emér és Zoltán,
rtesi Margit és
g Zoltán.

J.
avára: Tarnai

ak mutatva a

kegyes ada-
rgó bácsi.

jövő számban

henaeum-épület.
észv. társulat.

KIS LAP

KERTI LÁTOGATÁS. (Lásd a 367. lapon.)

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

DAÉRKEZETT Aladár is, kinek csak röviden mondhatták el hamarjában: miként történt a szerencsétlenség, hogy mentette meg Bandi a makranczos Piroskát. Aladár nem is törődött most Piroskával; annál kevésbé, mert látta, hogy nincsen semmi baja, szépen lesétált a magasból és messziről nézi, mi történik ott.

— Bandi, kedves Bandikám! Ébredj! szólt Aladár.

Könyezve térdelt a sebesült mellé, tapogatta, simogatta, de Bandi nem mozdult.

— Szegény jó Bandikám! Meghalt!

— Dehogy halt! biztatá az öreg dada. A jó Isten talán még megsegíti. Hamar hozzanak vizet a forrásból.

Szaladtak hárman is, hoztak vizet s a dada megmosta, bekötözte Bandi sebeit, elállította a vérzést, fecskendezte az arcát és végre, nagy sokára, örvendve látták, hogy Bandi megmozdítja egy kicsit a fejét és fölnyitja szemeit. Mikor Aladárt sirva látta maga mellett, a jó fiu legelőször is így szólt:

— Ne busuljon, kedves Aladár urfi... se baj... de Piroska kiasszonynak nem történt baja... ugy-é nem?

Aztán ismét lecsukódtak a szemei és nem szólt semmit.

Tenni kellett valamit, még pedig gyorsan. De mit? Azt már nem tudták oly bizonyosan.

— Itt az erdőben hiába tanakodunk, szólt Aladár aggódva. A legelső az volna, hogy otthon legyünk, orvost hívassunk.

— Igen, de hogy visszük haza? szólt Feri.

— Hogy? Hát befektetjük az egyik kocsiba... természetes, hogy most nem ültethetjük a bakra.

— Ugy van, szólt az öreg dada. A többiek összeszorulnak a hogy tudnak a másik kocsiban, én Bandival megyek, csak Piroska jön velünk.

Ez semmikép sem tetszett Piroskának. Ő együtt üljön a kocsiban a sebesülttel... már eddig sem szerette... most meg olyan sápadt az arca, mintha halott volna... és mintha ezzel a sápadt arcával valami néma szemrehányást tenne:

— Lásd, ez miattad történt.

Ezt pedig Piroska nem szerette látni.

— Én a másik kocsiban megyek, mondá daczosan.

— Abból semmi sem lesz, felelt az öreg dada. Most nincs ideje ennyiféle makranczoskodásnak. A mama rám bizta hogy az uton Piroska velem legyen, tehát úgy lesz.

Nem is kérdezték többet és általában senki sem törődött most vele valami nagyon. Mindnyájan egészen meg voltak zavarodva és szomorodva a szerencsétlenség miatt, semmi kedvök sem volt többé játékra, csak Bandi körül álldogáltak, segíteni szerettek volna és azt kívánták, bár csak már otthon lennének.

Az egyik kocsiban fekvő helyet készítettek s oda fektették Bandit, ki néha néha felsóhajtott, felpillantott, de aztán megint csöndesen maradt. Megindultak haza felé s a mily vigan jöttek, ép oly szomoruan tértek most vissza. Csak lassan hajtottak, hogy a rázás meg ne ártson

a betegnek. Aladár és Feri sem lovagoltak előre, hanem szótlanul kísérték a kocsit, melyben Bandi feküdt. Az öreg dada az ölében tartotta a szegény fiu fejét, Piroskát pedig szembe ültették és így mindig látnia kellett, amint a kocsi egy-egy zökkenésénél a beteg arcán még nagyobb fájdalom tükröződik. Mintha csak büntetni akarnák Piroskát. És ő csak annál daczosabban nézett reá, és haragosan gondolá:

— Mindig csak bajom van e miatt a csuf fiu miatt.

Végre, nagy sokára haza érkeztek. A betegnek külön szobában vetettek ágyat és gyorsan orvosért küldtek, ki rövid idő múlva meg is jött és megvizsgálta a beteget. Csak az öreg dada volt ekkor bent. A gyermekek aggódva lesték, mit fognak hallani. De nem hallottak semmit. Az orvos nagyon komolynak látszott és egy árva biztató szót sem mondott.

— Ez rossz jel, a baj igen nagy lehet, szólta Aladár busan.

— Ugy látszik, szólta Feri. És ennek Piroska az oka.

Minduntalan csak ezt kellett hallania. Vagy nem szóltak hozzá, vagy mindig újra ismételték:

— Látod, te okoztad ezt a szerencsétlenséget.

Utoljára félrevonult s egymaga bolyongott a kertben, udvaron. Senki sem ment hozzá s olyan elhagyatottnak, szerencsétlennek érezte magát, mint még soha sem. Mikor este lefeküdt és a sötétben nem látták, kisírta magát, de nem a megbánás, hanem a bosszúság miatt.

Másnap reggel, mikor fölébredt és szétnézett, egy csöppel sem találta jobbnak a dolgát. A mama még nem volt otthon, csak délutánra várták. Máskor az ilyen kis szabadságot a gyermekesereg fölhasználta, hogy holmi olyan apróságban is kedvét töltse, amit különben nem mert megtenni. De most senkinek sem volt kedve valami pajkosságra. Olyan jók és csöndesek voltak, mintha mindnyájan gyónásra készültek volna.

A reggeli nagyon csöndesen folyt. Nem az öreg dada járt-kelt az asztal körül, hanem csak a szobaleány. A dada csak egy-két pillanatra jelent meg, hogy lássa, rendben van-e minden? Aladár rögtön elébe sietett.

— Hogy van Bandi? Hogy volt az éjjel? Volt-e itt az orvos?

— Itt volt korán reggel... de még mindig nem nagyon biztat. Bandi nagyon rosszul van.

Ezzal a jó öreg asszony kiment vissza a beteghez, kit gondosan ápolt, mint a saját fiát.

A rossz hír nagyon elkedvetlenítette nemcsak Aladárt, hanem valamennyiöket. Nem tudták, mihez fogjanak. A tanulásnál nem tudtak figyelni, a játéknál nem volt igazi jó kedvök, mert mindig újra eszükbe jutott, hogy míg ők mulatnak, addig szegény Bandi talán már halálán van. Aladárt meg alig is lehetett látni. Ott szeretett volna lenni mindig kedves Bandija mellett; mivel pedig ezt nem engedték meg, félre vonult és egymagában busulgatott.

Piroska is egymagában lézengett. Mindnyájan haragudtak rá; alig hogy

szóba álltak vele. És ha szóba álltak, azt mondták:

— Ugyan mondd csak, hogy lehettél olyan megátalkodott?

— Mért nem mentél el arról a veszedelmes helyről, mikor intettünk!

— Mivel fogod meghálálni szegény Bandinak, amit érted tett?

Piroska semmikép sem akarta megérteni, miért tartoznék ő valami hálával Bandinak. Minek szólt akkor hozzá? Ha nem szól, akkor a testvérek szavára talán elmegy a veszedelmes helyről; és ha nem megy is, senki sem parancsolta Bandinak, hogy oda utána menjen.

Igy akarta magát vigasztalni, de titokban sehogysem érezte jól magát; akármilyen kicsike volt, lelkiismerete már megsugta neki, hogy nincs egészen rendben a dolga. Hanem azért még éppen nem akarta abbahagyni makranczoskodását és csak azért is meg akarta mutatni, hogy ő nem törődik az egész szerencsétlenséggel. Erőltette magát, hogy vignak lássák, daczolni akart mindenkivel. Még azt is megpróbálta, hogy mialatt a többiek komolyan jártak-keltek, ő vig dalt kezdett dalolni. De ezzel roszul járt. Mert mindnyájan még haragosabban néztek rá és Feri szigoruan rá kiáltott.

— Elhallgatsz mindjárt! Ki hitte volna, hogy ilyen gonosz legyen! Dalolni akkor, mikor nagy beteg van a házban!

— Csak azt próbálja még egyszer! szólt Etelka. Kizárjuk a másik udvarra.

Piroska nem várta meg, hogy megtegyék, amivel fenyegetik, hanem kiszaladt a kertbe s ott bolyongott napestig. Azt sem tudta, mikor jött haza a mama.

Hanem egyszer aztán Feri ott termett mellette és komoly hangon mondá:

— Piroska, jőjj be, a mama hivat.

Máskor Piroska az ilyen hívásra tüskön-bokron át futott volna. De a kinek nincs rendben a lelkiismerete, az fél a bírótól; már pedig Piroska olyanformát érzett titokban, mintha most bíró elé hívnák. A mama addig nem avatkozott bele a gyermekek játékaiba, apró duzzogásaiba; de most valami nagyobb dolog történt: talán bepanaszolták Piroskát és jön a nagy ítélet. Piroska tehát szerette volna azt színelni, hogy nem hallja az izenetet. Csakhogy Feri nem hagyott magán kifogni.

— Hallottad, Piroska?

— Mit? Nem hallottam semmit.

És odább akart szaladni. De nem sikerült. Feri megfogta.

— Azt mondtam, hogy a mama hivat. Érted: a *mama* hivat!

Most már nem lehetett kibujni. Mert jól hallotta, Feri pedig bizonyosan egyenest visszamegy és jelenti, hogy átadta az izenetet.

Rászánta tehát magát és bement ő is. Először azonban benézett a szobájába és addig nem nyugodott, míg az öreg dada elő nem jött és nagyon szépen ki nem csinositotta.

— Mi jut eszébe, kicsikém, hogy eny nyire cziprálkodik? Nem várunk vendéget.

— Nem is kell. De mamához megyek... a mama úgy szereti, ha rendesek, csinósak vagyunk.

Végre meg volt magával elégedve: haja, arcza, keze, ruhája rendben volt, oda léphetett a mama elé.

A mint benyitott a szobába, oda szaladt a mamához, ki megölelte és megcsókolta, mint máskor is, de szokatlanul komolynak látszott.

— Ülj le ide mellém, szóltsz szigorú hangon.

Mi lelte a mamát? Talán haragszik? Ez már baj volna, ezt Piroska nem tudja elviselni. Meg is kérdezte mindjárt.

— Mamácska, kedves mamácska, haragszol? Miért? Hiszen nem szakítottam el a ruhámat, borzas sem vagyok, a kezem is tiszta...

— A kezed tiszta, látom. De tiszta-e a lelkiismereted is? Nem követtél el semmi rosszat?

Piroska erre nem tudott úgy hamarosan felelni. Ha testvérei kérdik, azoknak hamar megfelel. De a mama, az ő szelíd, komoly tekintetével, — az már egészen más. Legokosabbnak vélte tehát, hogy nem felel semmit. Hanem a mama ezzel nem érte be.

— Elmondtak nekem egy szomorú történetet, amelyet te okoztál. Először is azt szeretném tudni, mit vétett neked Bandi, hogy annyira gyűlölöd?

Ez még fogósabb kérdés volt. Mert hogy Bandi valamit vétett volna ellene, azt már csakugyan nem mondhatta. Tehát megint csak hallgatott.

— No's, kicsikém, felelj. Tudod, hogy a mama kérdésére felelned kell, még pedig őszintén, igazán. Tehát én tudni akarom, mért nem szereted azt a szegény Bandit?

— Mert... mert Aladár jobban szereti, mint Piroskát...

(Folytatása következik.)

KUTYA A KERTBEN.

LEHAJLIK az almafának ága,
Vad Laczika föl kacsingat rája.
»Kerítésről szépen föl is mászom,
Az almát mind egy szemig lerázom!«

Már javában gyűjtögeti, tépi —
Hej, nagy kedve telik ebben néki.
Egyszerre »cau!« — a kertész kuttyája
Nagy mérgesen ugat fel rája.

»Ejnye gyerek! Adta, szedte vette!...
Kalapját almával tele szedte!...«
Vad Laczika erre nagyot retten —
Bizony baj, ha kutya van a kertben!

MEGZAVART MULATSÁG.

— Állati történetke. —

(Négy képpel.)

NAGYOT nyújtózott Tapsifüles a puha fűben és még nagyobbát ásított. Pedig nem is volt álmos.

— Jaj, de unalmas így az élet! Egyebet sem teszünk, csak eszünk és alszunk.

— Talán bizony nem vagy vele megelégedve? szölt pajtása, Farkanincs. Én ugyan nem kívánczom a tél után, mikor fagyban, hóban dideregtünk és csak a fák kérgét rágtuk.

— No, én sem mondom, hogy nem jobb. Az gonosz, hosszú bőjt volt és most itt van a mi farsangunk. Most szabad vigadnunk is, mert még azok a kegyetlen vadászok sem bántanak, még nincs itt az ő vadászati mulatságuk ideje, melytől annyira rettegnünk kell. Én hát a mondó vagyok: rendezünk táncmulatságot.

— Ez már okos gondolat. Mindjárt hívok pajtásokat.

— Jól van. Én meg hívok muzsikásokat. Amott az elhagyott pajta mellett találkozunk.

Neki indultak és gyors lábukkal hamar bejárták a környéket. Tetszett a mulatság terve mindenkinek s vigan gyűlt össze a társaság, meg is kezdte mindjárt a tánczot. A muzsikások felváltva játszottak, hogy tovább győzzék s egy ócska üres kosár volt a helyök, hogy a magasból jobban lássák, milyen taktusra húzzák a nótát. Járták a csárdást, polkát, kerin-

göt, meg aztán nyulacska-tánczot, mely nagyon szép, ámbátor nem tudom egészen bizonyosan, hogy milyen; de elég az, hogy nagyon vigan voltak.

A ki ott közel lakott négylábu vagy szárnyas állat mind nagyon szépnek találta a mulatságot.

— Jól teszik, ha vigan vannak, szölt a mókuska. Olyan gyönyörű nap van, oly kedves, szép a természet,

hogy mindenkinek tánczra kerekedik kedve. Magam is rá kezdek.

És vigan szökdécselt a fán egyik ágról a másikra.

— Az ám, jól teszik, ha nagyon vigan mulatnak, legalább nem veszik észre, ha közelebb megyek.

Ezt már nem a mókuska mondta, nem is valami barátja a nyulacskáknak,

... NAGYON VIGAN VOLTAK.

hanem róka koma, ki mindig gonosz ravaszságban törte a fejét.

— Egész nap járok-kelek és nem találok jó falatot, ezek pedig itt báloznak. Jó kövérek, pompás ebédem volna, ha legalább egyet megkaparíthatnék közülök. Kissé körül kell néznem, hogy juthatok legkönnyebben hozzájuk.

A rozzant palánk egyik nyílásán bekandikált és minél tovább nézte, annál nagyobb étvágya támadt a nyulpecsenyére.

— Csak olyan nagyon fürgé lábuk ne volna, dörögé magában. Ha megpillantanak, rögtön szétfutnak, utól nem érem őket. Ki kell gondolnom valamit.

Kerülgette a bálozókat minden oldalról, de nem juthatott oly közelre, hogy észre ne vegyék.

— Már pedig én ma nyulpecsenyét ebédelek, az bizonyos. Megálljatok csak, mégis kifogok én rajtuktok, mert az nem lehet, hogy ilyen vén róka ki ne találjon valami ügyes fufangot.

Addig-addig törte a fejét, míg végre is kitalálta.

— Mindjárt meglátjuk, van-e annyi eszök, a milyen nagy a vigságuk. Nem ismernek rám.

Összegömbölyíté magát és felborzolta a szőrét. Messziről bizony akárki is valami nagyobbacska sündisznónak nézhette. Ügyesen, óvatosan hempergette magát odább, a nyulacsákák felé s meg-megállapodott, ravaszul leskelődve, észrevették-e a cselt. (Lásd a képet a 360. lapon.)

Hogy közeledik, azt csakugyan észrevették, mert Tapsifüles, még ha jó kedve volt is, inkább szeretett félni, mint elbizakodni. Nem tehetett róla, már ez a bölcs óvatosság vele született.

— Nézzétek, mi is az? mondá pajtásaihoz.

— Az valami furcsa... mi is lehet? Ahá! Tudom már! Sündisznócska, szólt Farkanincs.

— Az ám, csakugyan! No, attól bátran mulathatunk.

A ravasz róka pedig nagyot nevetett magában.

— Tudtam, hogy rászedem őket.

A tánczolókat most már nem is ügyeltek erre az oldalra, de aztán annál nagyobb lett a rémületök. Egyszerre csak köztük termett a veszedelmes ellenség.

Ekkor volt csak az igaz itáncz és hadelhadd! Akkorát ugrottak, mintha a felhőkbe akarnának röpdülni, aztán egymást ütötték le a lábukról rettentő ijedelmök-

... BEKANDIKÁLT.

ben, az egyik muzsikus eldobta a hegedűjét, a másik, a ki épen játszott, lepottyant a kosárról; de mert látta, hogy egyenesen az ellenség torkába esnék, visszakapaszkodott.

— Jaj, jaj! Végünk van! A róka!

Ketten közülök nem is hiába jajgattak, mert a ravasz róka kettőt megkaparított. De oly hirtelen talált ugrani, hogy maga is elesett. (Lásd a képet a 361. lapon.) Csak-hogy azért nem eresztette el prédáját; sőt a mint látta, hogy a muzsikus a kosárra kapaszkodik, mohóságában még ezt is meg akarta ragadni fogaival.

Hanem hát régi igazság az, hogy a ki sokat markol, keveset szorít és a telhetetlen semmit sem kap. A falánk róka már odazuhanásakor meglődította a lábát;

most pedig, amint hanyatt fekvé hirtelen föl akart nyulni a menekülő nyulaeska után, hirtelen fölfordította a fejével a lábát, ő maga visszabukott a földre s olyat zökkent, hogy a már elfogott két nyulaeskát is kiszalasztotta a karmaiból. Ezek sem voltak ám restek s egy szökkenéssel rögtön oly messze termettek, hogy mire róka koma oda ugrott, már hiába

volt minden erőlködése, utól nem érhette őket. Szerencsésen elmenekültek mindnyájan s a pórul járt róka boszusan nézett utánok.

— Mégsem lesz nyulpecsenye ebédre!

A nyulaeszkák szétfutottak, ki merre látott. Nem is hallottam hírét, hogy azóta újra bált rendeztek volna.

— Jobb nekünk csöndben lappangani és fülelni, mondá Tapsifüles. Inkább éljünk csöndben és bátorságban, mint hogy a nagy vigasztól észre ne vegyük a veszedelmet.

... RAVASZUL LESKELŐDVE.

(Lásd a 359. lapon.)

ARION RE- GÉJE.

— Ó-görög mese. —

HAJDANÁBAN, réges-régen, több ezer esztendővel ezelőtt Periander nevű királya volt híres Korintus városának. Élt vala pedig akkor a városban egy híres dalnok, kinek

Arion volt a neve s ki a lanton oly gyönyörűen játszott, hogy hire messze idegen országokba is elhatott.

Sokáig játszott és szavalt Arion ott-hon a vig korintusbelieknek, mignem egyszer az jutott eszébe, hogy utra kél, elmegy Itáliába és Szicziába s ott kincseket szerez művészetével. Megtette és nem is csalódott. Egyik városból a másikba hívták, ünnepelték, vendégelték s két kézzel

nem érhetne
tek mindnyá-
szusan nézett

senye ebédre!
tak, ki merre
ét, hogy azóta

ben lappan-
és fülelni,
lá Tapsifüles.
bb éljünk
ben és bátor-
an, mint hogy
gy vigságtól
ne vegyük a
delmet.

ARION RE- GÉJE.

görög mese. —

DANÁBAN, ré-
s-régen, több
esztendővel
tt Periander
királya volt
Korintus vá-
nak. Élt vala-
akkor a
ban egy hi-
alnok, kinek
n oly gyönyö-
essze idegen

lt Arion ott-
mignem egy-
ra kél, elmegy
tt kincseket
e és nem is
másikba hiv-
s két kézzel

hordták neki az aranyat, csak hagy
daloljon.

Mikor már annyi kincset gyűjtött,
hogy megelégette, akkor megindult haza
felé. Most már nyugalomban és kényelem-
ben akart otthon élni. Elujtott Tarentum
kikötőjébe s ott hajót keresett, mely őt
és kincseit haza vigye Korintusba. Volt ott
sok hajó s köztük éppen Korintusból való is.
Arion, mivelhogy kincseit féltette, a saját
hazájabeli hajót választotta, mert honfítár-
saiban leginkább
bizott.

De ebben ke-
servesen csalatko-
zott. A hajósok
hallották hírét,
mekkora kincset
visz Arion magá-
val. Összebeszél-
tek, hogy a kincset
elrabolják, őt ma-
gát megölik. Mi-
helyt a hajóval ki-
értek messze a ten-
gerre, mindjárt
tudtára is adták
a szerencsétlen
dalnoknak, mi vár
rá.

Arion kért, kö-
nyörgött, de hiá-
ba. Mondta nekik,
hogy ám vegyék
el összes kincseit,
csak életét ne
bántásák, tegyék ki partra valahol.

— Oh persze, mondák a gonosztevők,
kítegyünk, hogy bevádolhass! Meg kell
halnod. De mi nem ölünk meg. Választ-
hatsz: vagy magad döföd magadat keresz-
tül, vagy bele öled magad a tengerbe: a
melyik jobban tetszik.

Mikor Arion látta, hogy minden kö-
nyörgése hasztalan, utoljára csak azt kér-
te, hogy dalolhasson és pengethesse lant-
ját. Ezt a gonosztevők megengedték, mert

maguk is kíváncsiak voltak hallani a hi-
res művészt. Arion tehát felöltöttelgszebb
öltönyét, elővette lantját és a hajó fődél-
zetén dalolt, játszott oly szépen, mint még
talán soha sem. Titkon azt is remélte,
hogy meghatja a gonosztevőket, meg-
kegyelmeznek neki. De hiába várta. Mi-
kor bevégezte dalát, be kellett ugrania
a tengerbe.

A gonosztevők azonnal hozzá fogtak
a kincs fölöstésához s nem gondoltak

többé a dalnokkal,
kinek a hullámok
közé kellett veszni.
De nem úgy volt.
Nem veszett oda.
Mikor a fődélzet-
ről csodás játéka-
nak hangjai szét-
áradtak, meghal-
lotta egy delfin,
mely a hajó után
uszott. És hálá-
ból a nagy élvezet-
ért, odauszott a
vízbe ugrott Ari-
onhoz. hátára
vette és kiuszott
vele a partra, Tæ-
narus mellett sze-
rencsésen száraz-
ra juttatva Ari-
ont.

A dalnok azon-
nal utra kelt és
haza jutva Korin-
tusba, epanaszolta sorsát Periander ki-
rálynak. Eleinte nem is hittek neki és
mint hamis vádaskodót, még őt csukták
be. De a király még is kerestetni kezdte
azokat a hajósokat s végre rátaláltak olya-
nokra, akikre ráillett Arion leírása. Hanem
konokul tagadtak mindent, gondolva, hogy
a dalnok elveszett a tengerben, nincs a ki
ellenők bizonyítson. Egyszerre azonban
megnyílt az ajtó és belépett Arion, éppen
ugy öltözve, mint mikor a tengerbe ugrat-

...MAGA IS ELESETT. (Lásd a 360. lapon.)

ták. A gonosztevők holtra ijedve a csodán, megvallották bűnüket és megkapták érdemelt büntetésüket, Arion pedig azon túl még híresebb lett.

Csodálatos menekülése emlékére Taenarus városában szobrot emeltek, mely delfinen ülő férfit mutatott. Sok száz esztendőig állt ott a szobor s a kik látták, hitték is, hogy ez az eset csakugyan megeseett. De most már nem áll a szobor s Arion történetét is csak mint ókori regét olvassuk.

„GYERMEK-VERSEK.“ *)

Fecskefiók és Palika.

REPÜLNI tanítja
Fecskemadár a fiát,
Édes anyja járni
Iczi-piczi Palikát.

Ágról ágra repül
Fecskefiók vidáman,
Székről székre tipeg
Palika a szobában.

Fecske madár a fiát
Ott várja egy ágon,
Édes anyja Palikát
A puha diványon.

Fecskefiók legyet fog,
Majd ha jól tud szállni;
Palika meg nyulacskát,
Ha megtanul járni.

*) Az alábbi kedves költeményeket kóstolóba küldi nektek Pósa Lajos bácsi, kiről a multkor a »Kis Értésítő« rovatában külön is megemlékeztem. E mutatóból is láthatjátok, mily kedves könyvet szánt éjeles költő a magyar gyermekvilágnak.

Forgó bácsi.

*Bujj el, bujj el, te kis légy,
Tiszán tul, Dunán tul!
Szaladj, szaladj, nyulacska —
Palika már indul!*

A szorgalmas Tercsi.

Zümmög a méh, döng a légy,
Tercsi lelkem, hova mégy?
— Kenderföldre dolgozni,
Kendert nyüni, szaggatni,
Kendert adom a tónak,
Tó után a tilónak,
Tiló nekem majd szöszt ad,
Szöszt meg adom rokkának,
Rokka nekem fonalt ad,
Fonalt adom takácsnak,
Takács nekem vásznat ad,
Vásznat adom vevőnek,
Vevő nekem bankót ad,
Bankót adom bótosnak,
Nem a drótos tótoknak,
Bótos ad egy könyvecskét,
Tanulok majd versecskét.

Utazás.

Gyere Gyuri a térdemre!
Lovagoljunk Debreczenbe!
Czo fel, czoczó, majd lesz abrak,
Mert ha nem mégy, agyon csaplak!
Ne nézz árkot, ne nézz bokort,
Édes lovam, rugd fel a port!
Meg se állj, csak a piaczon,
Ott van a nagy sokadalom.
Veszünk is majd vásárfiát:
Szépen szóló harmónikát,
Aranyos papucsot
A kis Juliskának,
Imádságos könyvet
Az édes anyának.
Gyuriczának kocsit,
Abba meg egy csacsit,
Csörgöt kötünk a nyakára,
Haza jövünk vacsorára.
Hóha, hó! No megérkeztünk!
Pedig még tán el se mentünk?

A kis növendék.

Csörög a szarka,
 Billeg a farka,
 Ki lesz a vendég?
 Egy kis növendék.
 Régen ment Pestre,
 Hazajön este
 Vakációra,
 Meleg czipóra.

Gazda befogat
 Négy csengős lovat,
 Megy a diákért,
 Kedves fiáért.
 Prüsszög a Büszke,
 Táncoz a Szürke,
 Repül a Sárkány
 A szellő szárnyán.

Gyül a rokonság:
 »Jön már!» azt mondják.
 Már édes anyja
 A csengőt hallja.
 Gyorsan bevágtat
 A szép négy állat.
 S nem jön a vendég,
 A kis növendék.

Leszállt a réten,
 A faluvégen,
 Kert alá kerül.
 Ballag egyedül,
 Lassan, titokban,
 Majd ha betoppan:
 Lesz meglepetés,
 Sirás, nevetés.

Egyszer odaki
 Koczog valaki —
 Kaczag az apjuk,
 Szalad az anyjuk
 Fia elébe.
 Zárja ölébe,
 Boldog a vendég,
 A kis növendék.

A KÉK MÓKUS.

— Beszélyke Tamás bácsitól. —

TUDOM, legelőször is azt mondjátok
 ennek az én kis elbeszélésemnek
 a czimére:

— Ugyan, Tamás bácsi, hát hol látott már valaki kék mókust?

Meghiszem azt, hogy ti nem láttatok, még az sem, aki nagy menazseriákban vagy akár a budapesti állatkertben volt is. De én láttam, az bizonyos.

Igaz, hogy ez már jó régecskén volt, akkor, mikor még én is afféle vidám, boldog kis diák voltam. Ott jártam iskolába a szép bérczes felvidéken egy kedves kis városkában, a hol jóformán minden embert, minden házat, fát, árkot ismertem. Olyan boldog voltam én ott, hogy akár szégyen, akár nem: de biz' én sirtam, mikor végre is el kellett költözni a messze fővárosba. Nem is láttam aztán az én kedves szülővároskámat vagy tiz esztendeig. De egyszer aztán meg nem állhattam, hogy el ne látogassak oda.

Majd ha nagyok lesztek, ti is érezni fogjátok, milyen kellemes az, mikor az ember hosszú idő multával visszatér olyan helyre, a hol egykor kedves napokat élt. Visszaemlékezik mindenfélére, amit már rég elfelejtett, ráismer a régi kedves házakra, kertekre, még az emberekre is, és örül mindennek. Így örültem én is, mikor az én kis városkámban megérkeztem.

De az én örömem nem tartott sokáig. Nem bizony, mert én alig-alig ismertem rá az én régi kedves városkámra. Persze, nem is csodálkozhattam rajta. Mikor én

hajdan ott laktam, akkor még csöndes, nyugalmas helyecske volt; de azután vasutat építettek oda, a városban több nagy gyár keletkezett, tömérdek idegen munkás járt-kelt mindenfelé; a régi kis házakat lebontották és helyettök építettek nagy, emeletes házakat — szóval, minden megváltozott. Természetesen sokkal szebb és jobb volt ez így; de hát engem mégis elbusított, mert hiába jártam-keltem mindenfelé, jóformán semmire sem ismertem rá. Egyszerre azonban mégis fölvidultam.

— Nini! A kék mókus! Még meg van a kék mókus! De azért ez is változott, milyen szép nagy háza van! Csak a kék mókus a régi.

Hogy sokat ne törjétek a fejeteket, inkább mindjárt megmondom, hogy a kék mókus nem volt valami csodaállat, hanem csak pléhből való, kékre festve és boltczégérül szolgált. Mikor én hajdan itt jártam, mi gyerekek nagyon jól ismertük a kék mókust. Rozzant régi kis házikó állt nem messze az iskolától s e házikóban volt a Janka néni boltocskája. Nagyon szegényes kis bolt az, nem is vásárolt ott más, mint mi gyerekek, meg a szegény emberek, mert Janka néninek nem volt módjában, hogy annyi és olyan jó portékát tartson, a melyet gazdagabb emberek szoktak vásárolni. Volt ott apró cukor, kávé, liszt, rizs, gyertya, szappan meg más efféle, de mind csak kevés és a silányabb fajtából; minket gyerekeket csak az érdekelt, hogy három vagy négy nagyobb üvegben holmi cukor-nyalánkság is volt ott. Ezt jártunk mi oda vásárolni, ha egy pár krajczárunk akadt. És Janka néni

nem mérte nagyon pontosan, még egy krajczárért is jócskán adott és örült rajta, ha nekünk örömet szerzett. Talán csak azért is tartotta azt a cukorfélét, hogy mi bejárhassunk és nekünk örömet szerezhessen, mert nyeresége biz' abból nem igen volt.

Valami nagy nyeresége nem volt neki a többi portékáján sem, s meglehetősen szegényül éldegélt a jó öreg asszony. A boltocska hátsó része egy nagy kopott függönnyel volt elválasztva, ott volt a lakása.

Ez mind eszembe jutott s azért esodálkoztam oly nagyon, mikor újra megláttam a kék mókust. A rozzant házikó helyén szép nagy ház állott, a szűk kis boltocska helyett pedig több nagy üvegtáblás ablaku fényes bolt ajtaja fölött lógott a kék mókus. Csak ő maga volt a régi, de még kopottabb. A szegény jó öreg Janka néni bizonyosan kiturták innen, csak a czégét tartották meg. Pedig úgy szerettem volna látni.

A mint ott áltam, egy fiatal ember jött felém. Nagyon megnézett én is őt, és ráismertünk egymásra. Régi tanulótársak voltunk, csak hogy azóta szakállas embereké nőttünk. Alighogy egy kissé beszélgettünk, kíváncsian kérdeztem, mi történt a kék mókussal? Hová lett a jó Janka néni, ki oly bőven mérte nekünk a cukrot, mazsolaszőlőt, szent János-kenyeret?

— Hová lett? Ott ül most is a boltban és osztogatja a parancsokat segédeinek. Nagyon jól megy a dolga, ez most a legnagyobb kereskedés a városban.

— De hát hogy történhetett az? Hiszen olyan szegény volt!

— Az ám. Szegény maradt volna is holtá napjáig, ha egyszer meg nem betegszik és oda nem téved a Sziklaiék Miczikéje.

— Ahá! Emlékszem! Kedves leányka volt, sokat játszottunk vele. Neked, ugy emlékszem, távoli rokonod.

— Ugy van. No's hát ő teremtette meg ezt a szép házat, fényes boltot.

— Ne már erre kíváncsi vagyok, hogy tehetett ilyen nagy dolgot.

— Igen egyszerűen. Tudod, Janka néni ugyancsak szegény volt és egymaga éledgélte szűk boltocskájában. Egy reggel Miczike, ki sokszor vett nála pár krajczáros édességet, belépett, hogy valamit vásároljon. De a mint belépett, nem látta Janka nénit a szokott helyén. Habozva várt egy kicsit, hogy a boltosné talán előjön s egyszerre sohajtást és fájdalmas hangot hallott a bolt sötétes hátsó részéből.

— Mit parancsol, kiasszonykám? Beteg vagyok, nem tudok fölkelni... vegyen magának, kedveském, amit kíván.

Miczike szerényen két darabka árpacukrot vett ki és oda ment a beteghez megmutatni, mit vett ki. Odatette az ágy melletti asztalkára a pénzt s meg nem állhatta, hogy részvevőleg ne kérdezze:

— Mi a baja, Janka néni? Nem segíthetek valamivel?

— Oh, kedves jó kisasszonykám... ha egy pohár vizet adna... forráság gyötör, majd meghalok szomjan s nincs a ki egy kis vizet adjon.

— Ha csak az kell, mindjárt lesz!

Kiszaladt, egy pillanat alatt hozott friss vizet, aztán éppen kérdezni akarta, mit tehetne még, mikor ismét nyílt az

ajtó és Gyula lépett be... emlékszel... az is pajtásunk volt.

— Emlékszem... nagyon derék fiú volt.

— No's, a mint belépett, hamarjában ő sem tudta, hogy itt baj van s hangosan kiáltá:

— Janka néni, kérek czukros diót, meg Szent János-kenyeret.

Nagy csodálkozására Miczike állt eléje.

— Mindjárt szolgállok. Szegény Janka néni beteg. Most én vagyok helyette a boltosné. Tessék a czukros dió, meg a Szent János-kenyér.

Gyula a tizeske helyett, melyet csemegeire szánt, elővette minden pénzét, ami összesen három tizeske volt és oda adta, halkán sugva:

— Tartsd meg a számára mind. Ugy látszik, nagyon ráfér szegényre, mikor betegségében sem bír magához ápolót fogadni.

— Köszönöm, Gyula. Te jó fiú vagy. Ha sok ilyen vevő jönne, mindjárt segítenék a szegény Janka nénin.

— Vevő? Megállj csak! Majd küldök én, csak legyen, a ki itt kiszolgál.

— Itt maradok én.

— Jól van. Mindjárt bejárom a várost.

A beteg, lázas kábultságában, csak ugy félig-meddig értette, mi történik ott, de megnyugodott, mikor Miczike így szólt:

— Ne aggódjék, Janka néni, én itt maradok. Hiszen csak nem maradhat a bolt magára? Valami rossz ember még meglophatná. Most éppen ráérek, majd kiszolgálom a vevőket.

— Kedves jó gyermek! A jó Isten megáldja ezért!

Nem maradt sok idejük a beszélgetésre, mert csakhamar nyílt az ajtó és két fiu jött be vásárolni. Miczike oda szaladt a beteghez megkérdezni mi a portéka ára, Janka néni »tiz krajczár«-t mondott, Miczike pedig tréfásan így szólt a vevőhöz:

— Tiz krajczár az ára, de oda adom huszért is.

A fiuk nevettek, tetszett nekik a tréfa, hogy ilyen uri kisasszony a boltosleány, ráfizettek a portékára.

Még ezek el sem mentek, már jöttek mások. Gyula végig járta valamennyi ismerősét és elmondta a dolgot. A pajtások tovább terjesztették a híret és a gyermekek után csakhamar jöttek a nagyok is. Mindenkinak tetszett a kis leány kedves jósága és látni akarta, egyuttal pedig vásárolt valamit már csak tréfából is, és hogy segítsen a betegnek, s egy kis pénzt juttasson neki. Egyik vevő a másikat küldte, az egész városban hire futott, mindenki oda ment. Miczike alig győzte kiszolgálni a tömérdek vevőt.

Ebéd táján Gyula visszatért, hogy lássa, volt-e valami láttatja a verbuválásnak. Persze, nagyon örült, mikor látta a nagy sikert.

— De most már ideje haza menned, Miczike. Itt az ebéd ideje.

— Igen, de hát ha vevők jönnek az alatt? Nem mehetnek. Tudod mit? Te olyan jó fiu vagy, menj el mamámhoz és magyarázd meg a dolgot, aztán kérd meg, hogy küldjön nekem ide valami kis ebédet.

Az én mamácskam olyan jó, hogy bizonyosan nem fog haragudni.

Gyula elment és nem sokára visszatért egy cseléddel, ki kosárban egész jó ebédet hozott.

— Együtt fogunk ebédelni. Mamád nem haragudott, sőt ígérte, hogy délután maga is ide jön. Voltam otthon is és az én mamám is megígérte, hogy eljön.

A nemes szivű két úri asszony délután csakugyan eljött. Most már ők voltak a boltosnék. Ennek a hírére már aztán az egész város uri népe is oda özönlött, mindenki vett valamit, amire nem is volt szüksége. Mivel pedig a boltocskában mindössze sem valami sok portéka volt, estére tökéletesen kifogyott minden, nem volt többé mit eladni. És a nagyszerű vásárból begyűlt pénzt, pár száz forintot, oda adták Janka néninek, aki azt hitte, hogy ez csak valami tündér mese.

Másnap Janka néni jobban lett és megint dolga után látott. Mivel boltja egészen kiürült, pénze pedig jócskán volt, bevásárolt több és jobb portékát, mint azelőtt; s mert egyszerre olyan hire futott az addig alig ismert boltokhoz, sokan kezdtek hozzá járni. Mindig jobban és jobban ment a dolga, fél esztendő múlva kibérelte a szomszéd boltot is, segédekkel fogadott és mihamar az ő boltja lett a legelső a városban. Meggazdagodott, megvette a házikót, építtetett a helyére szép új nagy házat, de a régi szegény boltocskája czégét, a kék mókust, megtartotta. Miczike is, Gyula is azóta persze felnőttek, de maig is a legjobb barátai Janka néninek, ki mindig újra elmondja, hogy két jó gyermeknek köszönheti szerencsáját. Hálá-

ból most még jobban szereti a gyermekeket; a hány fiu, leány csak elmegy boltja előtt, erővel is beviszi és megajándékozza. Ismeri és szereti is a városban minden gyermek a kék mókust.

Igy aztán nekem is még jobban tetszett a kék mókus és ma is örvendve gondolok arra, hogy az önzetlen, őszinte jóságból milyen áldás fakadhat.

KERTI LÁTOGATÁS.

(Képpel a czimlapon.)

Juliska.

KEDVES szomszéd asszony, jó napot kívánok!
Most bemutatnám felgyógyult Viczámot!
Szegényke az ágyat vagy két hétig nyomta —
De már semmi baja — doktor bácsi mondta.

Mariska.

A nagy szerencsének igazán örvendek —
Térjünk közepére viruló kertünknek.
Nyaralónk erkélyén jó csokoládéra
Szívesen látom, vagy behűtött kávéra!

Juliska.

Köszönöm, köszönöm — ami illet engem:
A szíves hívásnak látom, köll engednem.
De ami illeti Viczát, édes Mari:
Neki még soká kell diétát tartani!

SZÓREJTVÉNY.

- 1, 7, 10, 11, 19. Budapesti szép szobor,
Csakhogy emléke komor,
Ledönteni is akarták,
Csakhogy mégis abba hagyták.
- 2, 21, 4, 15. Ha piroslik az orczája
Biz' mindenki megkívánja,
Különösen a gyermekek
Ilyet de nagyon szeretnek.
- 9, 16, 14, 7. Ha ilyen a tavaszi nap
Gulya, ménes kívül vannak.
- 12, 5, 18, 23, 22. Ásványok közé sorozzuk,
Vele tudónk orvosoljuk,
Savanyú arczokat vágsz
Ha megnyalod, — jól vigyázz!

6, 2, 8, 20, 15, 23. Az erdőben szana-szerte
Sok van ilyen fene vad.
Faluk, nyájak veszedelme —
S gyakran jár a kert alatt.

17, 3, 21, 9, 18. Tartsuk folyton szem előtt
És ellene ne is vétsünk,
A jó izlés szelleme:
Soha senkit meg ne sértsünk.

1—23. Kitalálván e számokat
Két nevet is kitaláltál —
A honi színművészetben
S a »Kis Lap« sok füzetében
Velők gyakran találkozottál.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 21-dik
számában közölt rimes feladvány meg-
fejtése:

Virágra, issza, lakott, éjszakára.

Helyesen fejtették meg: Goldberger Géza, Spitzer Emil, Vavrik Paula, Kollarits Aranka és Béla, Grünhut Siegfried, Seefehlner Margit és Egon, Kohn Adél, b. Geramb Alice, Borota Emilia, Hutiray Andor, Keczer Stefánia, Bähr Etelka, Herz Irma és Andor, Davida Klárka és Lajoska (hiányosan), Rajner Ilona, Schweiger Józsi, Kobsin Róza, Zatkovics Béla, Beck Róza, Gaugusch Antal (hiányosan), Kármán Elemér és Ferencz, Keczer Antal, Péchy László, Tóth Matild és Arisztid, Kemény Jolán, Jellinek Szeráfin és Margit, Mocsáry Pál, Rothfeld Anna és Ottó, Havas Jenő, Latkóczy Etel, Donáth Dezső, Szapáry Emike, Rác Jolán és Irén, Stern Janka és Adolf, Gebhardt Ernő, Macskásy Jolán és Zoltán, Dózsa Aranka és Ödön, Rosenberg Zoltán, Hatschek Ilona, Géza és Frigyes, Weissenbock Gyula, Baross Ágneske, Prónay Zsanka és Ilka, Müller Menyhért (hiányosan), Szende Anna, Löwy Józsa, Grünwald Olga, Stégléhner Margit, Kelemen Margit, Ney Irma, Mekler Oszkár, Unger Károly és Gyula, Lázár Gerő és Ernő, Krausz Berta és Tilda, Jelenik Adél, Solyom-Fekete Mariette és Margit (hiányosan), Gyárfás Rozi (hiányosan), Jacobovics Leó és Jenő, Könczey Mariska, Tanács Rozika, Fried Regina, Ferencz Anti, Tigermann Margit és Nándor (hiányosan), Weiser Klára, Allein Adolf és Basch Lőrincz (hiányosan), Kispál Klára, Lippich Margit, Ilona és Pista, Kohn Gizella és Gábor, Ella (Hát a vezetőknéved? Vagytok vagy százan Ellák. Jövőre egész soraidat. F. b.) Sziklay Ilonka, Blum testvérek, Fleischmann Irén, Steiner Laczi (hiányosan).

Traytler Irén és Dezső, Mezey Erzsi és Czeczül, Mandl Alice (hiányosan.)

*

A »Kis Lap« XXX. köt. 20-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Gebhardt Ernő, Lövinger Jenny, Hatschek Ilona, Géza és Frigyes, Erdélyi Elza és Olga, Tigermann Margit és Nándor, Milhofer Regina, Hedvig és Margit, Menzl Jakab és Izsó, Decsy Józsi-ka, Steiner Laczi, Freund Jenő. (A helyi postabélyeg nem 2 — hanem 3 kr. F. b.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szerenes Aladár. Ugy van, amint Feri barátod állítja: a fényképet horgany lemezre lehet fotografálni, sósavval az ércbe maratják s így könyvnyomdai uton sokszorozható. A »K. L.« 21. számában foglalt lármás arczkép ez eljárásnak az eredménye. Hogy kiesoda az a három kis leány? ez mellékes. — **Borota Emília.** A két szórejtvényt közlöm. A képrejtvények jól vannak rajzolva, egyikök elmésen is megszerkesztve, csak hogy hasonló már régebben jelent meg a »K. L.«-ban. — **Tarnai Béla.** Az üzenet János bácsinak átadva, a többi is rendjén van. — **Gebhardt Ernő.** Hiszen hogy nem valami fényes az írásod, annyi igaz; de igyekezettel megjavulhat. Hanem az is igaz, hogy kedves apád vehetne a számodra fehérebb papírost és feketébb tentát. — **Spitzer Emil.** Szerkesztéshez szó nem férhet, de igenis a formájához. Nem elég a rím, a szótagok közt is aránynak kell lenni. Ha a szabatos méretet nem is, de ennyit meg lehet követelni. Ily értelemben dolgozd át s küldjed be újra. — **Vancsák Rudi, Grünhut Szigfrid.** Forduljatok a Franklin, Légrády-testvérek, Eggenberger, Révai testvérek, Singer és Wolfner czégek közül bármelyikhez: mind-egyik szívesen küldi ifjúsági iratainak jegyzékét. Ebben aztán kedvetekre választhatok. — **Balogh Andris.** A hidépítést a mű-egyetemen tanítják. — **Wollheim Róza.** Színes lepkerajzod ügyes. Kár, hogy ilyen alakjában nem mutathatom be. Pillangónak a szép szárnya színét meg lehet őrizni anélkül, hogy gombostűre feltűzve sokáig hagyják vergődni. Aki ezt tudja s csak mulatságot s nem tudományos célt akar elérni: kegyetlenséget követ el, amidőn egy ártalmatlan s szép rovart szabadságától megfoszt s hosszas kínládásnak teszi ki. A »K. Lap.«-ban nem ezt tanítottam én. — **Seefehlner testvérek.** A »M. Ifjúság« jól vezetett lap, amelyből sok tanulságot és szórakozást fogtok szerezni. A »K. L.«-ból kinőtt olvasóim jól teszik, ha innen oda lépnek. Isten veletek! — **Ney Irma.** Arra, hogy kelletnél többet áldozz, a bélyeg-gyűjtemény bizony nem érdemes. Egyszer, alkalom adtán küldjed

be. — **Lövinger Jenny.** Ha téged a te olvasó társaid leírásai »untatnak«, jobb is lesz letenned a »Kis Lap« olvasásáról. Hogy mi való bele, azt nem a te kisasszonyod határozza meg, hanem én. Van-e a könyvei közt »Nevelés«? — **Stéglémer Margit.** Csak használt levélbélyegről van szó. — **Kispál Klára.** De fiacskám: értsük meg egymást. Nem vádoltalak én azzal, hogy azt a feladványt kiírtad a »K. L.«-ból, hanem hogy már egyszer benne megjelent. Hiszen egy azon gondolat nem csupán egynek jut az eszébe! Csak hogy egyiknek előbb, másiknak utóbb. — **Bukovszky Margit.** El van intézve. A bélyeg-küldeményt köszönettel vettem, át is szolgáltatam. Jó mulatságot a zöldből. — **F. J.** A »K. L.« közleményeinél csak egy szempont határoz: a jó. Biztatásképp kiadok egy sikerültebb gyermeki munkát; jutalomkép soha. Egyébkint a rejtvény szabatosan van szerkesztve s így csak sorát várja. — **Marzsó Dénes.** Mikor döntik már le a dunai vaskaput: azt a nagy lapok se tudják, hogy tudná hát a »Kis Lap«? — **Fried Regina.** A rejtvényed jól van megszerkesztve s a közlendők sorába igatva. — **Davida Klárka.** Mind ügyesen csináltad meg: de részint ismeretesek már (p. a »koporsó — orsó — por — só — korszó — kor stb.) részint meg nagyon könnyűek. Az *iram* nem helyes elnevezés. Nem a német *Renn*-ből származik a név. Magyarul régóta *rén-szarvas*nak nevezik helyesen. — **Frölich Dóra.** Szívesen veszem. — **Berzeviczy Gábor.** Időjárási tudósításodat szíves tudomásul veszem. — **Benkeő Józsa.** Jó, de régi tréfák azok fiacskám. — **Redlich Ella.** Ha komolyan gondolkol kérdésed fölött, nem lehet, hogy legalább is furesának ne találj. »Közöljem veled előre. Piroskával mi lesz? Hát akkor mi értelmel volna az egész munkának? Vagy tán azt szeretnéd, hogy a végivel kezdjem? Minden esetre azt bizonyítja levelkéd, hogy érdeklődésedet nagy mértékben költötte fel a »K. L.« elbeszélése; s ez is volt a célom. Az a te megjegyzésed jelentéktelen sajtóhibára vonatkozik; de mutatja mégis, hogy szemes kis leány vagy. — **Rausch testvérek.** Vig nyaralást! Ha a forró nagyvárosból én is a fenyvesek alá szabadulhatnék most! — **Wassermann testvérek.** Mély köszönettel fogadom részvevő soraitokat. — **Hajos testvérek.** Azt hiszem, jó szívetek meglegedésére osztottam ketté kegyes adakozásokat. — *Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

E. B. — Sz Sz. levelei, rendetlen írás vagy mocskos, rojtos szélű, gyűrött papirosuk miatt, nem jöhettek tekintetbe.